

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. R. R.**, zastoupeného JUDr. Michalem Hudečkem, advokátem se sídlem Krapkova 38, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2009, č. j. KUOK 59619/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 26. 5. 2011, č. j. 73 Ad 7/2010 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu JUDr. Michalu Hudečkovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 960 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jímž krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2009, č. j. KUOK 59619/2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 30. 3. 2009, č. j. 22616/2009/OLO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalobci nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné

újmy na zdraví. Důvodem byla skutečnost, že žadatele nebylo možno považovat za osobu v hmotné nouzi, neboť jeho příjem přesahoval částku existenčního minima osoby.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh prvostupňového správního řízení a obsah odvolání stěžovatele a přezkoumal správnost prvostupňového rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Při posouzení věci vycházel z ustanovení § 8 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/2006 Sb."), z něhož dovodil, že bez ohledu na skutečnost, zda stěžovatel měl či neměl v rozhodném období skutečně příjem z podnikání a bez ohledu na jeho případnou výši, činil započitatelný příjem stěžovatele ze zákona ve smyslu sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí ČR č. 201/2008 Sb., kterým se vyhlašuje částka odpovídající 50 % a 25 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství pro účely státní sociální podpory pro období od 1. 7. 2008 do 30. 6. 2009 částku nejméně 10 800 Kč měsíčně. Tato částka je částkou minimálního započitatelného příjmu osoby z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti, jež se považuje za hlavní samostatnou výdělečnou činnost a činnost, která je vykonávána soustavně, v případě, kdy osoba nepřerušila výkon této činnosti ani jí tato činnost nebyla pozastavena. Podle § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 111/2006 Sb.") a § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. žalovaný dovodil, že na mimořádnou okamžitou pomoc má nárok buď osoba v hmotné nouzi, anebo osoba, která sice nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na živobytí ani doplatku na bydlení, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví. Podle ustanovení § 36 odst. 2 věty první zákona č. 111/2006 Sb. se pro účely poskytování mimořádné okamžité pomoci posuzuje osoba bez společně posuzovaných osob. Žalovaný dovodil, že příjem stěžovatele za rozhodné období činil 10 800 Kč, přičemž částka existenčního minima činila dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb. 2020 Kč. Jelikož započitatelný příjem stěžovatele převyšoval částku jeho existenčního minima, je zřejmé, že stěžovateli nehrozila v měsíci březnu 2009 vážná újma na zdraví a nesplňoval tak podmínky nároku na předmětnou dávku. Ačkoliv skutečný příjem stěžovatele může být nižší nebo dokonce nulový, nelze k této skutečnosti přihlédnout, neboť stěžovatel má díky aktivnímu živnostenskému oprávnění možnost zvýšit si příjem vlastním přičiněním, a pokud ze svého podnikání nemá žádný příjem, má možnost tuto činnost ukončit či přerušit. Dále žalovaný shledal, že prvostupňový orgán postupoval v souladu se všemi zásadami činnosti správních orgánů, přičemž navíc stěžovatel své námitky proti procesnímu postupu prvostupňového orgánu dostatečně nekonkretizoval. Stěžovatel měl možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim při jednání dne 27. 3. 2009. Jeho jediná námitka, že spis nemá zákonné náležitosti, a proto se s ním nemohl seznámit, nebyla žalovaným shledána jako relevantní, neboť ani případné nedostatky při vedení spisu nemohly způsobit nezákonnost či nesprávnost správního rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Proti napadenému rozhodnutí stěžovatel podal žalobu, v níž kromě doslovné citace ustanovení § 2 odst. 4, § 3 a § 4 odst. 2 a § 6 odst. 2, § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu uvedl, že prvostupňový orgán neprováděl dokazování o skutečném stavu věci a nechránil veřejný zájem. Ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, kde by se provádělo dokazování, a jiné dokazování nebylo prováděno. Podle stěžovatele ve věci neexistoval

spis, a proto do něho nebylo možno provést záznam o provedení dokazování. Stěžovatel navrhl zrušení jak napadeného, tak i prvostupňového rozhodnutí, jakož i vydání předběžného opatření, aby žalovaný zabránil poškozování zdraví stěžovatele. V doplnění žaloby prostřednictvím ustanoveného zástupce uvedl, že reálná výše příjmu stěžovatele je taková, že žalobce splňuje podmínky pro přiznání předmětné dávky, a správní orgány z ní měly vycházet.

O žalobě krajský soud rozhodl napadeným rozsudkem, jímž žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že klíčové pro posouzení sporné otázky v posuzované věci je ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 110/2006 Sb., podle něhož u osoby samostatně výdělečně činné, která nemá příjem ze samostatné výdělečné činnosti, ale nepřerušila výkon této činnosti ani jí tato činnost nebyla pozastavena, se za příjem považuje částka uvedená v odstavci 2 (tzn. částka ve výši 50 % měsíční průměrné mzdy v národním hospodářství za předchozí kalendářní rok). Na základě toho krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí bylo zákonné, protože žalovaný uvedené ustanovení aplikoval správně, nejde o mezeru v zákoně nebo nejasné ustanovení z hlediska jeho výkladu. Rovněž skutkový stav byl ve správním řízení řádně zjištěn. Krajský soud vycházel z toho, že stěžovatel neměl svou živnost ani přerušenou, ani pozastavenou, což ostatně ani netvrdil. Samotný nesouhlas žalobce se zněním zákona neznamená nezákonnost rozhodnutí. Krajský soud neshledal ani protiústavnost aplikovaného ustanovení, zejména s ohledem na to, že sám ze správního spisu zjistil, že stěžovatel nedoložil podklady pro přiznání příspěvku na živobytí. Žádost o mimořádnou okamžitou pomoc není v posuzované věci jedinou možností. Stěžovatel věděl, že bez přerušení své živnosti nesplní podmínky pro vznik nároku na mimořádnou okamžitou pomoc, ale přesto výkon své živnosti nepřerušil. Samotné ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 110/2006 Sb. krajský soud nepovažoval za protiústavní, nýbrž za logické, protože osoby, které nepřerušily živnost, mohou podnikat, a zjišťování správních orgánů, jestli skutečně podnikají a jaké z této činnosti mají příjmy, by bylo neefektivní. Krajský soud rovněž rozebral podstatu institutu fikce příjmu a dovodil, že v kontextu systému pomoci v hmotné nouzi není protiústavní. S tímtéž odůvodnění odmítl stěžovatelovu námitku, že správní orgány nezjistili řádně skutkový stav. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný stěžovatele dostatečně nepoučil, a poukázal na to, že žalovaný byl povinen rozhodnout v souladu se zákonem, přičemž poučení byla na obou správních rozhodnutích uvedena v pořádku. K dalším procesním námitkám stěžovatele krajský soud uvedl, že stěžovatel byl řádně vyrozuměn, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí, a správní spis byl veden úplně a v pořádku, přičemž odmítnutí podpisu protokolu o jednání nebránilo vydání rozhodnutí ve věci. Žalovaný také nebyl povinen nařizovat ústní jednání, které se liší od seznámení účastníka s podklady rozhodnutí. Stěžovateli také nebylo znemožněno nahlédnout do spisu. Závěrem krajský soud citoval podpůrně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 5 A 74/2000 – 37, které se týkalo obdobného institutu (tzn. fikce příjmu osob samostatně výdělečně činných) v systému státní sociální podpory, jakož i relevantní judikaturu Ústavního soudu ČR z prostředí sociálního zabezpečení. O návrhu na vydání předběžného opatření krajský soud nerozhodoval, neboť na výzvu soudu ustanovený advokát již takové rozhodnutí nenavrhoval.

V kasační stížnosti proti napadenému rozsudku podané prostřednictvím ustanoveného zástupce je uvedeno, že stěžovatel namítá kasační důvod uvedený

v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost napadeného rozsudku z důvodu nesprávného posouzení věci soudem v předcházejícím řízení. Konkrétně ustanovený advokát poukázal na námitky uvedené v žalobě s tím, že se mu nepodařilo se stěžovatelem spojit.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se zcela ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu žalovaného a prvostupňového orgánu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Z formuláře žádosti o dávku mimořádnou okamžitou pomoc doručenému prvostupňovému orgánu dne 3. 3. 2009 vyplývá, že hrozbu vážné újmy na svém zdraví stěžovatel spatřoval v tom, že mu nejsou vypláceny nemocenské dávky, podpora v nezaměstnanosti a také proto, že má značné psychické problémy způsobené sedmiletým trestním stíháním, katastrofálními bolestmi hlavy, těžkou nespavostí apod.

Z výpisu z živnostenského rejstříku založeného ve spisu vyplývá, že stěžovatel byl k datu 10. 3. 2009 zapsán v živnostenském rejstříku jako držitel živnostenského oprávnění na dobu neurčitou s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách č. 1 až 3 živnostenského zákona. Tato živnost byla přerušena v období od 1. 11. 2006 do 31. 10. 2008.

Dále prvostupňový orgán vyzval stěžovatele, aby se vyjádřil ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí ve věci. Ve spisu je založen záznam z jednání ze dne 27. 3. 2009, z něhož vyplývá, že stěžovatel se dostavil tohoto dne k nahlédnutí do spisu. Jelikož však podle jeho názoru „spis nemá zákonné náležitosti“, nemohl se s ním stěžovatel seznámit. Ze záznamu je patrné, že stěžovatel ho nejprve podepsal, avšak poté svůj podpis přeškrtl a uvedl velkým tiskacím písmem „nepodepsal!“

Na základě těchto podkladů bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž prvostupňový orgán žádost o přiznání mimořádné okamžité pomoci zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že kasační stížnost sice splňuje minimální formální náležitosti a jsou v ní označeny i kasační důvody [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ovšem schází jí dostatečná míra konkretizace stížnostních námitek. Vzhledem

k tomu, že stěžovatel prostřednictvím svého zástupce odkázal stran konkretizace kasačních námitek pouze na obsah své žaloby, zabýval se Nejvyšší správní soud napadeným rozsudkem v souladu s projevenou vůlí žalobce v intencích přezkoumatelnosti a správnosti posouzení žaloby krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.].

V posuzované věci se jedná o nepřiznání dávky pomoci hmotné nouzi (mimořádné okamžité pomoci), jejíž přiznání stěžovatel požadoval z toho důvodu, že mu údajně hrozila vážná újma na zdraví. Mimořádná okamžitá pomoc, jak plyne ze samotného jazykového výkladu tohoto pojmu, je dávkou jednorázovou pro osoby ocitající se v takové mimořádné situaci, která vyžaduje okamžitou pomoc, ať už peněžitou či věcnou. Prostřednictvím mimořádné okamžité pomoci tak může být poskytnuta pomoc v situacích nepříznivého a mimořádného charakteru, kdy není osoba v hmotné nouzi, ale je jí vhodné bezprostředně poskytnout pomoc, což však nevylučuje, aby tato pomoc byla poskytnuta též osobě pobírající příspěvek na živobytí a v hmotné nouzi se již nacházející. Mimořádná okamžitá pomoc může být jak fakultativní dávkou, tak i dávkou nárokovou (jako je tomu právě v případě osoby, jíž hrozí vážná újma na zdraví), u které není stanovena pevná hranice příjmu; záleží tedy na správní úvaze orgánu pomoci v hmotné nouzi, zda a v jaké výši tuto dávku poskytne, přičemž tento postup může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Zdejší soud dále podotýká, že s ohledem na skutečnost, že jde o dávku poskytovanou podle zákona o pomoci v hmotné nouzi, musí jít o osobu, která nemá dostatečné finanční prostředky ani takový majetek, aby mohla nepříznivou situaci řešit vlastními silami (rozsudek ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ads 126/2010 – 70, přístupný na www.nssoud.cz).

Podmínky pro přiznání mimořádné hmotné pomoci jsou stanoveny v zákoně č. 111/2006 Sb. Podle § 36 odst. 1 cit. zákona, *má nárok na mimořádnou okamžitou pomoc*

a) osoba uvedená v § 2 odst. 3,
b) osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi,
c) osoba uvedená v § 2 odst. 6, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.

Podle § 2 odst. 2 uvedeného zákona *se osoba nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob*

a) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodu vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak ohroženo, nebo
b) dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služby s bydlením bezprostředně spojené.

Podle § 2 odst. 3 téhož zákona platí, že „*osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, **jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví.*** Podle § 36 odst. 2 téhož zákona *se pro účely poskytování mimořádné okamžité pomoci osobě uvedené v § 2 odst. 3, odst. 5 písm. a) a odst. 6 tato osoba posuzuje bez společně posuzovaných osob.*

Podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb. se za započitatelný příjem

osoby příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti považuje nejméně částka ve výši 50 % měsíční průměrné mzdy v národním hospodářství za předchozí kalendářní rok s tím, že tato částka se zaokrouhluje na celé stokoruny dolů a vyhlašuje ji Ministerstvo práce a sociálních věcí na základě údajů Českého statistického úřadu sdělením uveřejněným ve Sbírce zákonů. Tato částka se považuje za minimální příjem této vždy od 1. července roku, v němž došlo k vyhlášení průměrné mzdy v národním hospodářství za předchozí kalendářní rok, do 30. června následujícího kalendářního roku. Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 110/2006 Sb. platí, že *„u osoby samostatně výdělečně činné, která nemá příjem ze samostatné výdělečné činnosti, ale nepřerušila výkon této činnosti ani jí tato činnost nebyla pozastavena, se za* ***příjem*** *považuje částka uvedená v odstavci 2; to neplatí, jde-li o osobu vykonávající činnost, která se považuje podle zákona o důchodovém pojištění za vedlejší samostatnou výdělečnou činnost[29)], nebo o osobu, jejíž činnost se nepovažuje podle zákona o důchodovém pojištění za činnost osoby samostatně výdělečně činné proto, že tuto činnost nevykonává soustavně[30)].*

V období od 1. července 2008 do 30. června 2009 se v souladu se Sdělením Ministerstva práce a sociálních věcí uveřejněným pod č. 201/2008 Sb. považovala za částku odpovídající 50 % měsíční průměrné mzdy v národním hospodářství za rok 2007 částka 10 800 Kč.

Důvodová zpráva k návrhu zákona č. 111/2006 Sb. k dávce mimořádná okamžitá pomoc a podmínkám jejího poskytování uvádí, že *u dávky mimořádná okamžitá pomoc se osoba posuzuje individuálně, dávka se poskytuje pouze jí, platí jen podmínka, že v případě dávky poskytované při živelné či jiné pohromě se tato dávka poskytne pouze jedné ze společně posuzovaných osob. Mimořádná okamžitá pomoc je dávkou,* ***u které není stanovena pevná hranice příjmu; přesto s ohledem na skutečnost, že jde o dávku poskytovanou podle zákona o pomoci v hmotné nouzi, musí jít o osobu, která nemá dostatečné finanční prostředky ani majetek takový, aby mohla nepříznivou situaci řešit vlastními silami).*** *... Osobám, které nesplňují podmínky pro uznání situace hmotné nouze, ale protože nemají dostatek finančních prostředků, hrozí jim vážná újma na zdraví lze poskytnout mimořádnou okamžitou pomoc do výše existenčního minima osoby, která není nezaopatřeným dítětem, resp. do výše životního minima v případě nezaopatřeného dítěte.*

Jak vyplývá z jazykového, logického a systematického výkladu citovaných ustanovení zákona č. 111/2006 Sb., v případě hrozící vážné újmy na zdraví orgán pomoci v hmotné nouzi neposuzuje, zda je osoba žádající o dávku v hmotné nouzi osobou v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 téhož zákona, neboť tuto podmínku osoba pro získání mimořádné okamžité pomoci z tohoto důvodu splňovat nemusí. Na druhé straně ovšem i zde zákon uvádí, že to, zda osobě hrozí vážná újma na zdraví, je zapotřebí posuzovat *„s přihlédnutím k jejím příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům“*. Pojem „příjem“ je pro účely rozhodování o nároku na mimořádnou okamžitou pomoc, stejně jako na ostatní dávky, třeba posuzovat na základě vymezení tohoto pojmu v ustanovení § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 111/2006 Sb. ve smyslu definice obsažené v ustanovení § 6 - § 8 zákona č. 110/2006 Sb., a to včetně tzv. fikce příjmu osob samostatně výdělečně činných, které sice nemají příjem ze samostatné výdělečné činnosti, ale nepřerušily výkon této činnosti ani jim tato činnost nebyla pozastavena (§ 8 odst. 3 zákona č. 110/2006 Sb.).

Prvostupňový orgán i žalovaný tedy musely v souladu se zákonem přihlédnout k tomu, že stěžovatel byl podle výpisu ze dne 10. 3. 2009 zapsán v živnostenském rejstříku jako držitel živnostenského oprávnění na dobu neurčitou s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách č. 1 až 3 živnostenského zákona, přičemž tato živnost v době podání žádosti ani v době vydání rozhodnutí prvostupňového orgánu nebyla přerušena. Byly tedy naplněny podmínky aplikace ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 110/2006 Sb., podle něhož byla stěžovateli místo jeho skutečného příjmu ze samostatné výdělečné činnosti započítána fikce příjmu ve výši 10 800 Kč. Stěžovateli byla v řízení dána možnost se k tomuto podkladu pro rozhodnutí prvostupňového orgánu vyjádřit, což ale stěžovatel nevyužil a odmítl podepsat záznam o seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že žalovaný věc posoudil správně, pokud dospěl k závěru, že z důvodu platnosti této zákonné fikce nebylo třeba dokazovat skutečný příjem stěžovatele a provádět další dokazovaní k jeho celkovým sociálním a majetkovým poměrům, resp. k hrozbě vzniku újmy na zdraví, kterou stěžovatel rovněž nijak nedoložil (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007 - 52 týkající se obdobného institutu v zákoně č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že jeho příjem pro účely posouzení v systému pomoci v hmotné nouzi výrazně převyšoval existenční minimum (2020 Kč), přičemž pouze do této výše by mu bývala mohla být mimořádná okamžitá pomoc přiznána [§ 37 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb.], představovalo právě příjmové kritérium překážku pro přiznání nároku na dávku. Protože podle závěru prvostupňového orgánu i žalovaného nehrozila stěžovateli s přihlédnutím k jeho příjmu a celkovým sociálním a majetkovým poměrům vážná újma na zdraví, nesplňoval podmínky pro přiznání mimořádné okamžité pomoci podle § 2 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb. Lze rovněž poukázat na přiléhavý názor krajského soudu, že stěžovatel věděl, že bez přerušení své živnosti nesplní podmínky pro vznik nároku na mimořádnou okamžitou pomoc, ale přesto výkon své živnosti nepřerušil. Zamítnutí žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc si tedy stěžovatel může přičítat pouze svému vlastnímu nekonání (nepřerušení živnostenského oprávnění).

Se stěžovatelem v žalobě namítanými procesními pochybení ve správním řízení, se kterými se krajský soud přezkoumatelně a přiléhavě vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku, se Nejvyšší správní soud již konkrétně nezabýval, neboť takováto pochybení by bylo možno podřadit pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který stěžovatel nenamítal a k němuž Nejvyšší správní soud nepřihlíží ex officio. Na okraj věci Nejvyšší správní soud podotýká, že ani případná pochybení při vedení správního spisu neměla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by

jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměna zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Michalu Hudečkovi, byla stanovena za jeden úkon právní služby po 500 Kč (podání kasační stížnosti) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem tedy 500 Kč, a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč, celkem tedy 800 Kč. Jelikož ustanovený zástupce doložil osvědčení o registraci k placení daně z přidané hodnoty, byla mu odměna zvýšena o částku této daně (20 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci stěžovatele náleží odměna ve výši 960 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu